

talte og Borgerskabets Indehaver bliver skrevet om, for at det kan forsøges, om det nu vil kunne staa sig under en ny Retssag.

Forskellen mellem en procentvis lønnet Bestyrers og en Medindehavers Stilling kan være saa haarfin og Grænsen i hvert Fald for Lægfolk saa lidet klar, at man kun, naar det er ganske nødvendigt, bør benytte en saadan Grænse som Skillemærke mellem det lovlige og det ulovlige, det strafbare og det straffri.

Af de nævnte Grunde indeholder Forslaget fuld Frihed til at indgaa Interessent-skaber, uden at Forretningens Drift derved kommer til at udkræve mere end een Næringsadkomst.

Man har overvejet, om man endog skulde gaa et Skridt til og frafalde den For-dring, at Adkomsthaveren selv skal være en af Forretningens Indehavere, om man ikke f. Eks. skulde tillade Forretninger, i hvilke Bevillingshaverens eneste Indsats er hans Adkomst. Men trods de politimæssige Vanskeligheder, der maatte være til Stede ved Hævdelsen af Loven, har man dog ikke ment at kunne frafalde den i og for sig natur-lige Fordring, at Monopolhaveren økonomisk og juridisk virkelig skal være i hvert Fald Medindehaver af den Forretning, som drives paa hans Adkomst.

Kun under ganske særlige Omstændigheder har man tilladt en Afvigelse herfra, nemlig for at lette Indehaveren af Hotel, der i Øjeblikket er uden Beværtningsret, Mu-ligheden af at forene Beværterdrift med Herbergeridriften.

§ 25. Næringslovens § 64, jfr. § 98, bestemmer, at uden Indenrigsministeriets udtrykkelige Tilladelse ved Bevilling kan Beværternæring ikke forenes med anden bor-gerlig Næring; dog kan Vinhandel, Bageri, Bryggeri, Brændevinsbrænderi, Brændevins-handel og Vognmandsnæring forenes med Gæstgiveri, Købmands- og Høkerhandel paa Landet med Gæstgiveri, Købmandshandel i Købstæderne med Værtshushold.

Forbudet mod Beværternærings Forening med anden borgerlig Næring hænger noget sammen med Beværternærings Forening med alkoholiske Drikke, og fra et Ædruelighedsstandpunkt maa det ogsaa anses for uheldigt, at det Sted, hvor Publikum flokkes til Indkøb af andre Varer, er Udskænkingssted for Alkohol. Men dette gælder ikke for de alkoholfri Beværtninger, og i hvert Fald er deres Forening med Næringer, der bestaa i Afsætning af Fødevarer, vistnok i høj Grad økonomisk begrundet. Ifølge en saadan naturlig økonomisk Trang har Sædvanen allerede banet Vej for Bagerne og Kagebagerne til Servering af deres Brød og Kager med Mælk til. Samme økonomiske Trang kan være til Stede for Kødhandler, Frugthandler, Delikatessehandler o. s. v. Der er ingen Grund til at modvirke en Forening af slige Næringer med alkoholfri Be-værternæring, en Forening, der vil kunne bidrage dels til at støtte de alkoholfri Beværtninger økonomisk, dels til at gøre Føden billigere.

Men overhovedet synes alkoholfri Beværternærings Forening med anden Næring ikke at have større Betænkelighed; fra et Ædruelighedsstandpunkt er den ofte ønskelig, og man har derfor ikke følt sig opfordret til her at foreslaa nogen Begrænsning i saa Henseende.

Hyad dernæst angaar de nugældende Undtagelser fra det almindelige Forbud mod Nærings Forening med Beværternæring, har man bibeholdt Undtagelsen for Bageri og Vognmandsnæring, men ikke for de fire andre ovennævnte Næringer, hvis Forening med Gæstgiverinæring ikke kan anses for heldig og heller ikke længer for øko-nomisk paakrævet.

Regelen om Købmands- og Høkerhandel paa Landet er bibeholdt. Man har dog selvfølgelig ikke tilladt Drift af alkoholfri Beværtning i Forening med Handel med stærke Drikke. I Købstæderne er der ikke den Trang, som der paa Landet kan være, til Forening af de nævnte Handler med Beværtning med stærke Drikke. Da For-eningen i og for sig er betænkelig, har man kun tilladt den for Handler, der ere alko-holfri, med Beværtninger uden Udskænkning af stærke Drikke.

§ 26. Som oftere nævnt er det en Skyggeside ved det foreslaaede System, at Bevillinger, der bortgives, ere Monopoler med Pengeværdi; og uagtet Betydningen heraf vistnok ofte overdrives, mener man dog at burde bidrage det mest mulige til at holde Monopolet nede i Pris. Et af Midlerne hertil er formentlig at gøre Bevillingen strengt *personlig*. Allerede det, at den er livsvarig, afhængig af Indehaverens Livstid, gør den formentlig, som udviklet under § 5, mere personlig, end den vilde være, hvis den var periodisk. Men det bør formentlig endvidere udtrykkelig udtales, at Bevillingen er *uafhængelig*; og selv om Kontrakter, der stride mod Uafhængigheden, allerede som Følge deraf af sig selv vilde være ugyldige, bør dette dog vistnok helst udtrykkelig be-